

Druhý dopis ze Zimbabwe

Říká se, že africký čas je trochu pomalejší než ten náš evropský. Pohled na hodinky nedokáže žádného Zimbabweana vzrušit natolik, aby zrychlil své tempo. Pro nás ale čas dobrovolnické služby přímo letí. Ani jsme se nenadáli a znovu píšeme dopis, který má shrnout uplynulý měsíc ve Hwange.

Naše působení se pořád nese ve znamení dvou velkých úkolů – výuky na místním učilišti Don Bosco Technical College a vedení odpolední oratoře pro děti z okolí. Zatímco v prvním dopise jsme měli za sebou teprve jeden týden školy, teď už jsme prožili více než měsíc prvního trimestru. Přestože jsme očekávali, že touto dobou budeme mít jasno v počtu hodin, žáků i předmětů, Afrika nás překvapuje neustálými změnami. Každý den vstupujeme do sborovny s nadějí, že se našly sylaby do našich předmětů, které čtyři týdny vyučujeme jen podle svého nejlepšího svědomí, ale zároveň se obáváme, že nás kolegové odchytlí s hláškou: "Víte, co se stalo? Ten předmět, co učíte, na ministerstvu zrušili. Ale místo něj tam dali dva nové." Nebo: "Vy máte hodinu? Když oni se z té třídy odhlásili všichni studenti. Ale možná se ještě objeví..." Případně ještě: "Mohl bych do vašich hodin poslat nějaké svoje studenty? Zjistil jsem teď, že mají mít jakýsi předmět s počítači – asi to bude podobné tomu vašemu. A sylabus? To já nevím, zkuste hledat, kdesi by snad měl být..."

Naďa a "Úvod do počítačů"

Přesto nás učení baví. Naďa vyučuje matematiku pro zedníky a několik předmětů s povinnými základy počítačů. Díky tomu se v jejích hodinách vystřídají skoro všichni studenti. Celkem nás překvapila nízká úroveň místních. Budoucí sekretářky nevěřičně zírají na klávesnici a hledají písmenka, budoucí zedníci neví, co znamená decimetr, a budoucí správci systémů vidí počítač poprvé v životě. Davidovy kurzy jsou už ale pokročilejší, takže k přípravám na hodiny programování a algoritmizace využívá i materiály z vysoké školy.

Aby studenti nezlenivěli po tělesné ani duchovní stránce, každou středu máme společnou mši a sportovní odpoledne, jež jsme dostali na starost. Spolu s ředitelem školy, knězem nadšeným do basketbalu, téměř násilím taháme žáky ze tříd. Ze začátku se tváří kysele, ale po čtvrt hodině se ponoří do hry a dobře se baví. Také jsme pro ně připravili velkou hru na oslavu svátku Dona Bosca. Do náročných stmelovacích úkolů se s vervou pustili i ti, od kterých bychom takové nasazení s ohledem na váhu či věk nečekali.

Ještě větším nadšením překypují děti z odpolední oratoře. Mnohem dříve, než máme oficiálně začít, ozývá se pod našimi okny volání, abychom už šli, že na nás čekají. Sesypou se na nás a nahrnou se ke dveřím do půjčovny. Jakmile cvakne zámek, vtrhnou dovnitř, vmžiku popadnou všechny míče, i ty vyfouknuté, tužky, barvičky, páčky na pingpong a nám po nájezdu zbydou prázdné regály. Každý den se snažíme zapamatovat si další a další jména, jak se objevují stále nové tváře. Vždycky na konci se společně shromáždíme k povídání,

*Lidská pyramida
na svátek Dona Bosca*

písničky a modlitbě. U menších dětí je komplikací jazyková bariéra, ale jejich starší kamarádi z angličtiny ochotně překládají.

Předminulý týden v pátek jsme vyrobili vlajku naší oratoře. Děti na prostěradlo nakreslily černou olejovou barvou nápis "Oratoř – Hrát si a modlit se." Pak každý na vlajku obtiskl svoji dlaň. Jelikož nemáme žádné barvy, spokojit jsme se museli s červeným leštidlem na podlahy. Prapor jsme slavnostně vyvěsili na viditelné místo. Jenže po víkendu nám učitelští kolegové pověděli, že se nám omylem podařilo vytvořit politický plakát propagující opoziční stranu, což v Zimbabwe před blížícími se volbami opravdu není bezpečné. Nevěřili jsme vlastním uším. Museli nám vysvětlit, že strana má ve znaku otevřenou dlaň a používá barvy bílou, černou a červenou. Přesně jako naše vlajka. Od toho dne je oratorní prapor hezky složený ve skříni a čeká. Buď na přemalování, nebo na svobodnější Zimbabwe.

Kreslení v oratoři

Politicky nevhodná vlajka oratoře